

DE LAATSTE STRIJD

METTE VAN PRAAG

De laatste strijd

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright © 2024 Dutch Venture Publishing

Auteur: Mette van Praag

Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing / Jen Minkman

Illustratie landkaart: Jen Minkman

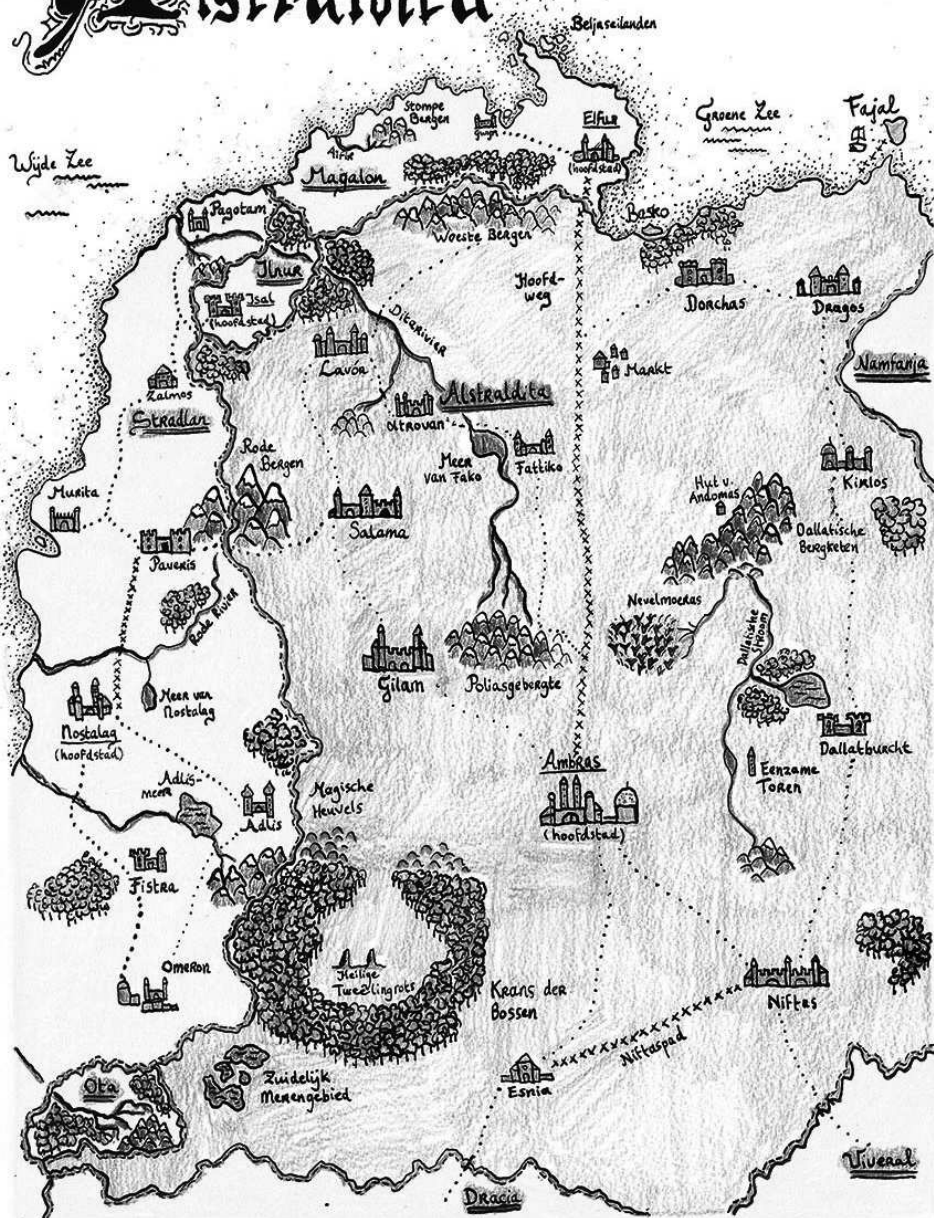
Tekstredactie: Cathinca van Sprundel

Eerste uitgave januari 2024

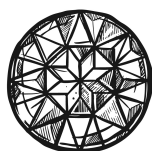
NUR 284

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, foto-kopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Australoita

Proloog

De oeroude bomen in het woud rondom de Heilige Tweelingrots ritselden alsof er een huivering doorheen ging. Fluisteringen trokken als een rimpeling over een wateroppervlak door het Woud der Dryaden toen mensenvoeten het woud betraden. Voeten gestoken in stevig schoeisel dat gemaakt was voor lange veldtochten woelden de aarde om; verstoorden het struikgewas dat al eeuwenlang door niets dan dieren was bezocht.

Er waren al zo lang geen mensen meer geweest.

Derwen, de schier onsterfelijke boomgeest, werd wakker uit zijn sluimering. Hij had zijn wortels in de aarde en zijn gedachten in een prachtige droom, gevoed door de bron die de Najaden al eeuwenlang door dit woud lieten stromen, maar nu was er een duisternis over het land gevallen.

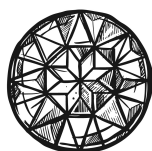
Een vreemde, blauwe schittering aan de horizon trok zijn aandacht. Vlaggen met emblemen die hem niets zeiden, klapperden in de straffe wind die was opgestoken omdat dit leger werd voortgedreven door magie, niet puur door hebzucht of de drang zich te laten gelden.

Derwen sloot zijn ogen en riep in gedachten zijn woudvrienden. Als mensen de strijd naar de Dryadische Vlake brachten, konden zij zich niet afzijdig houden, hoe graag hij het ook zou willen. Het was tijd om wakker te worden.

In het oosten gloorde hoop; dat kon hij voelen. Een tegenmacht met gelijkwaardige kracht zou van grote invloed zijn op de dingen die komen gingen.

De wereld zou hierna niet meer hetzelfde zijn.

Eerste Kapittel

Binnen korte tijd bereikten Dairann en Biddulph de pas die Andomas hen had gewezen. Ongelukkigerwijs kreeg de kluizenaar gelijk in beide dingen die hij had voorspeld: een ijzige wind blies over het pad dat zich langs grauwe rotswanden kronkelde én het sneeuwde steeds heviger.

Op zeker moment viel de sneeuw zo dik en ononderbroken, dat Dairann niets meer kon ontwaren en hij bang was om van het pad te raken. Alles was wit, alles om hem heen zag er eender uit. Hij veegde de sneeuwvlokken uit zijn ogen en riep naar voren: ‘Biddulph!’

Er kwam geen antwoord en een angstig moment lang dacht Dairann dat zijn vriend in een afgrond was verdwenen vanwege het slechte zicht.

‘Ja?’ hoorde hij toen gedempt.

Hij slaakte een zucht van opluchting. ‘Laten we even stoppen,’ schreeuwde hij boven de jammerende wind uit.

‘Oké,’ kwam het antwoord.

Dairann hield in en maande Daros tot stilstand. Vlak voor zich zag hij plotseling Biddulph gezeten op Moragwin staan, toen de wind de sneeuw heel even opzij blies in plaats van recht in zijn gezicht.

‘We kunnen zo niet verder,’ meende Dairann. ‘We zien geen hand voor ogen. Het is levensgevaarlijk om nu door te rijden.’

Biddulph keek met toegeknepen ogen het pad af. Toen knikte hij. ‘Je hebt gelijk,’ gaf hij toe. ‘Ik heb geen zin om door deze sneeuwbus het ravijn in te sukkelen. We kunnen alleen afwachten.’

Dus wachtte het tweetal af. De sneeuw leek vooralsnog niet te verminderen.

‘Was het maar wat lichter,’ zei Dairann. ‘Dan is sneeuw niet zo’n bezwaar als je rijdt.’ Hij keek bijna beschuldigend naar de wolken die zich boven hun hoofd hadden samengepakt.

Biddulph bromde instemmend. Plotseling schoot hem Andomas’ lichtspreuk te binnen. Door middel van een zeer eenvoudige spreuk had de kluizenaar een enorm licht opgeroepen. Misschien zou hij het ook kunnen proberen?

Toen dacht hij echter aan de waarschuwende woorden die Odmatan had gesproken over de Taal der Goden. Slechts tovenaars die volledige controle over hun eigen innerlijke kracht hadden, konden de spreuken op juiste wijze gebruiken.

Biddulph zuchtte. Hij stond op en zocht met zijn linkerhand de rotswand waar ze langs moesten lopen.

‘Kom, we gaan,’ stelde hij voor. ‘Ik krijg het verschrikkelijk koud van dat stilzitten en als we niet kunnen rijden, kunnen we toch tenminste

zelf lopen en de paarden aan de teugels meevoeren. Zolang we de rotswand maar aan onze linkerhand houden, moet het goed gaan.’

Hij voegde de daad bij het woord en begon voetje voor voetje naar voren te schuifelen, aldoor de rotsen aan de linkerkant volgende. Dairann volgde hem.

Enkele uren later nam de sneeuwbus eindelijk af. Dairann en Biddulph waren tot op het bot verkleumd. Hun wollen mantels waren aan de buitenkant weliswaar behandeld met waterafstotend vet, maar de vallende sneeuwvlokken hadden de stof klam en zwaar gemaakt.

‘Het einde van de weg is nabij,’ wees Biddulph, die nog steeds vooropliep. Nu het zicht weer verbeterde, konden de reizigers ontwaren dat de pas even verderop eindigde in een laagvlakte, die bedekt was met een soort heide.

De jongens klommen weer in het zadel en reden in lichte draf verder tot ze bij de vlakte waren aanbeland.

‘Laten we even rusten,’ vond Dairann. ‘Misschien kunnen we een vuur maken. Ik zou het niet erg vinden om weer wat op te warmen.’

Biddulph knikte, steeg af en keek om zich heen. ‘Er is weinig droog hout te vinden, vrees ik,’ zei hij. ‘Met die magere heidetakjes gaat het niet lukken. Heb jij nog iets in je zadeltas zitten?’

‘Ja, gelukkig wel.’

‘Mooi. Dan maken we warme soep.’

Andomas had de twee jongens een kruik met groentesoep meegegeven, die ze nu voor het middageten opwarmden en nuttigden.

Terwijl ze aten, raadpleegde Dairann de kaart. ‘Veel zijn we nog niet opgeschoten,’ meldde hij. ‘Hopelijk kunnen we straks flink doorrijden, dan bereiken we tegen de avond de Dallatische vallei.’

‘Als we de Dallatische Stroom volgen, komen we vanzelf bij een dorp waar we de nacht kunnen doorbrengen en extra voorraden kunnen kopen. Hier bijvoorbeeld,’ wees Biddulph aan.

De mantels spreidde Dairann uit over een paar rotsen vlak bij het vuur, in de hoop dat ze daardoor wat zouden drogen.

Na een maaltijd van soep en gedroogde vis trokken de boodschappers verder. De reis schoot nog steeds niet op door de harde wind en de hagel die af en toe viel. Pas veel later in de middag klaarde het op. Toen ze uiteindelijk de rivier bereikten, stond de zon al aan de einder.

‘Wat doen we nu?’ vroeg Biddulph zich af. Hij kneep zijn ogen tot spleetjes en speurde in het gouden zonlicht de horizon af.

‘Als ik me niet vergis, staat daar een huis,’ riep Dairann. Hij wees in de richting van een stukje bos aan de rand van het water. ‘Laten we gaan kijken.’

Toen ze het eenvoudige huis bereikten, was het al zo donker dat Biddulph moeite had om de klink van de voordeur te vinden.

De deur zwaaide op piepende scharnieren open, die in de stilte van de avond ontzettend veel lawaai leken te maken.

‘Hallo?’ riep Biddulph. ‘Is daar iemand? Goedenavond?’

‘Ze zijn vast weggevlucht,’ meende Dairann, toen het stil bleef. ‘Bij het vallen van de avond zouden er allang lichten moeten branden als er hier iemand woonde.’

Ze stommelden verder naar binnen, terwijl hun ogen langzaam aan het duister wenden.

‘Hier staat een kaars, geloof ik,’ mompelde Biddulph.

‘Moet ik mijn tondeldoos pakken?’ opperde Dairann, maar plotseling verscheen een klein vlammetje en de kaars werd aangestoken.

‘Laat maar,’ zei Biddulph.

‘Hoe... hoe deed je dat nu weer?’ vroeg Dairann verbaasd.

Biddulph was even stil. ‘Tja, ik kan het niet echt uitleggen. Ik dacht eraan en toen wist ik plotseling hoe ik vuur moest maken. Het was eigenlijk heel eenvoudig.’

‘Nou, ik ben blij dat je het eenvoudig vond, want ik ben blij dat we licht hebben.’

Bij het grillige kaarslicht inspecteerden ze de woning. Wat Dairann al had vermoed bleek te kloppen: de bewoners waren er in allerijl vandoor gegaan en hadden slechts hun belangrijkste bezittingen meegenomen.

‘Wat doen we nu?’ vroeg Biddulph zich hardop af. ‘Vind jij dat we hier kunnen overnachten?’

‘Niemand heeft last van ons,’ vond Dairann. ‘Aan de andere kant is het wel vreemd om onuitgenodigd in iemands huis te slapen.’ Hij gaapte plotseling. ‘Op dit moment heb ik er niets op tegen. We kunnen onze eigen dekens gebruiken en de haard aansteken om meer licht te maken en onze mantels te drogen.’

Zo gezegd, zo gedaan. Terwijl Dairann zich bezighield met het haardvuur, verdween Biddulph in de voorraadkast. Hij kwam terug met een zak aardappelen, die al wat aan het uitlopen waren, en een stuk gerookte ham.

‘Het zou zonde zijn om te laten liggen,’ zei hij verdedigend, na een blik van Dairann op het eten. ‘Tegen de tijd dat de bewoners terugkomen, is het al bedorven.’

‘Als ze ooit terugkomen,’ vulde Dairann aan.

‘Aha, ik hoor dat het positieve gedeelte van de avond begonnen is.’

‘Hoe positief kun jij zijn na vijf uur met een natte mantel in het zadel gezeten te hebben?’

‘Gelukkig kunnen we de rest van de nacht opwarmen,’ beurde Biddulph zijn vriend op. ‘En we hebben een stevige maaltijd.’

Voor de twee jongens gingen eten, zorgden ze er eerst voor dat de paarden drooggewreven waren en beschut de nacht konden doorbrengen. Na de maaltijd bespraken ze kort wat ze de volgende dag zouden doen.

‘De Dallatburcht kunnen we beter niet aandoen,’ vond Biddulph. ‘Het zou me niets verbazen als we daar op een verlaten stad met een zwaarbewapend kasteel stuiten.’

‘Dan trekken we gewoon langs de rivier,’ zei Dairann. ‘We hoeven geen voorraden aan te leggen zolang we kunnen vissen in de Dallatische Stroom. En als we doorrijden tot de Eenzame Toren, kunnen we daar overnachten.’

‘Als we toch bezig zijn om zwaarbewapende steden te omzeilen, kunnen we overwegen om Niftas niet aan te doen en direct door te rijden naar Esnia. Tegen die tijd zullen we wel weer het een en ander aan proviand moeten inslaan.’

‘Bovendien zal de burchtvrouwe van Esnia misschien nog net niet haar poorten hebben dichtgegooid en tot de tanden toe bewapend zijn,’ antwoordde Dairann. ‘Tenslotte is het de zuidelijkste stad, dus ze zullen het laatst iets van het strijdgewoel merken.’

‘Ik vraag me af hoe het met koning Idleas is,’ mijmerde Biddulph. ‘Hij is dan wel in Ambras achtergebleven, maar daar is op het moment weinig te doen. Tenminste, als Odmatan in zijn opzet slaagt de Stradlanen bezig te houden op de Dryadische Vlake.’

‘En ik ben benieuwd hoe het Agripal vergaat,’ zei Dairann. ‘Hij heeft een moeilijke taak gekregen. In feite hangt het grootste deel van het slagen van onze missie van hem af.’

Biddulph knikte en gaapte toen. 'Ik ga slapen.'

Even later was het haardvuur afgezwakt tot een klein, smeulend vuurtje en was het huis in diepe rust gehuld.

De volgende ochtend was het gelukkig opgeklaard. Toen de jongens eenmaal in het zadel zaten, bleek het zelfs zo warm te zijn dat de wollen mantels al snel moesten worden opgeborgen. Na een paar uur rijden belandden de twee gezanten op de plek waar de Dallatistische Stroom zich splitste. Links van hen stroomde de rivier naar het oosten om uit te monden in het Dallatmeer. Het rechtergedeelte stroomde verder naar het zuiden, naar de Dallatistische vallei. Uiteindelijk verdween het water van de Dallatistische Stroom samen met het water van de Witte Rivier ondergronds, vlak bij de Eenzame Toren, om pas weer ergens in het Zuidelijk Merengebied ten oosten van Ota boven de aarde uit te komen.

'We steken de brug over,' zei Dairann gedecideerd. Hij wees naar een oude, stenen brug, die het begin was van de brede weg die naar de Dallatburcht leidde.

'Hadden we niet besloten om Dallat links te laten liggen?' wierp Biddulph tegen.

'Ik ben ook niet van plan naar de burcht te rijden. Ik weet alleen dat de rivieroever ten westen van de Dallatistische Stroom bijna volledig onbegaanbaar is, maar we zullen de rivier toch een tijdlang moeten volgen als we willen vissen.'

'Kunnen we langs de andere oever of naar het zuiden rijden?' vroeg Biddulph.

'Er is een oude weg die naar de Eenzame Toren leidt,' wist Dairann te vertellen. 'Ooit was die toren natuurlijk gewoon onderdeel van een vestiging in Dallatië. Tenminste, daar ga ik vanuit.'

‘Het behoorde toe aan een tempelcomplex,’ merkte Biddulph op.

‘Oh ja?’

‘Ja, die toren is het enige dat nog over is van de Saldha-tempel,’ vertelde Biddulph verder. ‘De cultus van Saldha vereerde daar de godin van het water als levenschenkende oergodin. Er is zelfs een tijd geweest dat de religie van Saldha de officiële godsdienst van Dallatië was. Maar de tempel is twaalfhonderd jaar geleden in onbruik geraakt, nadat de toenmalige heer van Dallatië de religie van Laramis als enige godsdienst installeerde.’

‘Zijn er nog interessante dingen te zien bij die tempelruïne?’ wilde Dairann weten.

Biddulph haalde zijn schouders op. ‘Geen idee,’ moest hij bekennen. ‘Niemand gaat er ooit naartoe, omdat er volgens een Dallatische volkslegende de geesten van dode priesters en priesteressen rondwaren bij de Toren. De afschaffing van de Saldha-religie is namelijk niet helemaal gewelddoos verlopen, om het maar zacht uit te drukken.’

Dairann zuchtte. ‘Wat kunnen mensen toch moeilijk doen,’ vond hij. ‘Waarom kon de heer van Dallatië niet gewoon naar de tempel van zijn keuze gaan en het daarbij laten? Die mensen die in Saldha geloofden, deden toch niemand kwaad?’

‘Helaas zijn niet alle mensen zo ruimdenkend als jij, Dairann. Ik ben blij dat je net als je vader goed over dingen nadenkt. Je wordt vast een goede kasteelheer.’

Dairann keek even met een glimlach opzij. ‘Ik hoop dat ik je niet teleur zal stellen.’

Ze waren intussen de brug naar Dallat overgestoken en sloegen de weg rechts van hen in. Op dat moment hield Biddulph, die vooropreed, in en spoorde Dairann gebarend aan hetzelfde te doen.

‘Wat...’ begon zijn vriend. Toen zag hij het garnizoen Dallatische soldaten dat met pijl en boog in de aanslag uit de bosjes tevoorschijn was gekomen.

‘Halt!’ riep de voorste soldaat. Hij versperde de weg en gebaarde naar Biddulph dat hij af moest stijgen.

‘Ik klim pas uit het zadel als u mij de garantie geeft dat mij geen nodeloos geweld wordt aangedaan,’ zei Biddulph.

De soldaat knikte kort. Daarop steeg Biddulph af en trad naar voren.

‘Wij zijn reizigers op weg naar het zuiden,’ sprak hij. ‘Mijn vriend en ik zijn op weg naar Esnia met een boodschap van de heer van Lavór.’

‘Hebt u een reisbrief ter identificatie?’ vroeg de soldaat.

Dairann was ook afgestegen en haalde nu de reiszegels uit zijn zadeltas tevoorschijn. Met uitgestrekte arm liet hij ze aan de soldaat zien. ‘Mijn vader is de heer van Lavór en mijn vriend is de zoon van de heer van Salama,’ verklaarde hij.

De Dallatiër wierp een blik op de documenten. ‘In orde,’ zei hij toen. Hij liet zijn wapen zakken en de rest van het garnizoen volgde zijn voorbeeld. ‘Mijn verontschuldigen voor de kille ontvangst. De heer van Dallatië stelt Stradlaanse spionnen niet erg op prijs.’

‘Zijn er hier nog geen vijandige soldaten gesignaleerd?’ vroeg Dairann.

De soldaat schudde zijn hoofd. ‘Nog niet, maar de laatste berichten vanuit Kirlos zijn niet gunstig. De heraut die hier twee dagen geleden arriveerde, wist nog net voor de belegering weg te komen. Kirlos zelf had al een bericht gekregen dat Dragos nog steeds onder beleg lag.’

‘U verwacht dus Stradlaanse troepen vanuit het noorden?’ vroeg Biddulph.

‘We patrouilleren op dit moment overal,’ antwoordde de garnizoenaanvoerder. ‘Er kunnen net zo goed soldaten vanuit het westen komen, als we alle berichten mogen geloven.’

Dairann schudde zijn hoofd. ‘De laatste berichten die wij hebben gehoord, spraken erover dat de troepenmacht die direct onder aanvoering van Lorathan staat nog steeds slag levert op de Dryadische Vlake.’

‘Waarom zitten ze daar?’ vroeg de soldaat in opperste verbazing. ‘Moeten ze niet naar Ambras trekken?’

‘De Alstralditaanse troepenmacht zit ook op die vlakte,’ legde Dairann uit. Hij aarzelde even en vervolgde toen: ‘Het is waarschijnlijk dat er magie wordt gebruikt door Lorathan om deze oorlog te winnen. Daarom heeft koning Idleas ook een magiër met het leger meegestuurd, die probeert ze zo lang mogelijk bij de hoofdstad weg te houden.’

De soldaat knikte en vroeg niet verder. ‘Ik wens u een voorspoedige reis naar Esnia, jongheeren,’ zei hij ernstig.

‘Wenst u heer Arstan het beste van ons?’ vroeg Biddulph op zijn beurt. Dairann en hij kenden de heer van Dallatië persoonlijk.

Het garnizoen vervolgde hun patrouille door de bossen en de jongens trokken verder.

De reis naar het zuiden verliep zonder problemen. Er viel geen regen en de temperatuur was aangenaam. Halverwege de middag hielden de twee vrienden halt om een aantal vissen te vangen met behulp van een klein schepnet, een scherpgeslepen houten speer en een provisorische hengel. Ze maakten de vissen klaar boven een houtvuurtje, aten een deel van de geroosterde vis op tijdens het middageten en pakten de rest in voor ’s avonds.

Toen de zon bloedrood aan de einder stond, bereikten Dairann en Biddulph de Eenzame Toren. Zoals Biddulph al had verteld, was er in de verre omtrek van de toren geen bebouwing te bekennen. Het hoge, vrij plompe bouwwerk was het enige overblijfsel van een heilige tempel die ver van de bewoonde wereld had gelegen. Rondom de Eenzame Toren waren in de loop van de eeuwen talloze bomen en gewassen ontsproten, die de toren vreemd genoeg niet totaal overwoekerd hadden.

‘Het is opmerkelijk zacht weer geweest vandaag,’ vond Biddulph. ‘Misschien hoeven we de tent niet op te zetten en kunnen we in de open lucht slapen.’

‘Normaalgesproken zou ik je gelijk geven,’ gaf Dairann terug. ‘Je vergeet alleen iets heel belangrijks. We zitten pal naast de rivier en ik heb er allerminst zin in om vannacht geprikt te worden door honderden bloeddorstige insecten. Die zijn in deze tijd van het jaar allang actief in deze regio.’

‘Dat is wel waar, ja.’

‘Als je echt geen zin hebt om de tent op te zetten, kunnen we ook in de toren overnachten?’ stelde Dairann voor. ‘Ik mag aannemen dat jij met je nieuwe gave wel kan vaststellen of er daadwerkelijk geesten rondwaren en of die ons goed- of kwaadgezind zijn.’

Biddulph grimaste even en zette toen koers naar de Eenzame Toren. In het licht van de ondergaande zon leek de poort allerlei geheimzinnige schaduwen te verbergen, maar Biddulph zette deze gedachte van zich af voordat zijn fantasie met hem op de loop zou gaan. Hij stapte naar binnen en wilde zich net omdraaien om Dairann te vragen een kaars aan te steken en in een lantaarn te zetten, toen een onverwacht gevoel bezit van hem nam. Hij was niet bedacht op de ervaring die hem overviel en hapte naar adem.

Voor zijn ogen veranderde het binnenste van de toren van aanzicht; het leek plotseling wel volop dag en de muren van de Eenzame Toren waren vanbinnen witgepleisterd. Overal op de muur waren blauwe en zilveren versieringen aangebracht en een prachtig gezang vulde de ruimte. Ergens op de achtergrond klaterde kristalhelder water uit een holte in de muur. Het werd opgevangen in een grote, met zilver en groen versierde kom op een voetstuk. Wat Biddulph het meest verbaasde, was echter dat hijzelf gekleed leek te gaan in een lang, wit gewaad, afgezet met blauw borduurwerk. Zijn armen gingen als vanzelf omhoog en hieven een kleine kelk, die hij in zijn rechterhand had geklemd. Ze brachten de beker naar zijn lippen. In de reflectie van het water zag Biddulph niet zijn eigen gezicht, maar dat van een jonge vrouw met schuinstaande, amandelvormige ogen. Op het moment dat hij van het water wilde drinken, werd Biddulph plotseling overvallen door een afschuwelijke, stekende pijn in zijn rug. Zijn adem werd afgesneden en hij viel zijdelings op de grond, zijn ogen gericht op de soldaat die achter hem had gestaan, gekleed in een ouderwetse, Dallatische wapenrusting. De man had een speer in zijn hand waaraan bloed kleefde en met milde verrassing beseftte Biddulph dat de speer gedrenkt was in zijn eigen bloed, doordat de soldaat hem in de rug had gestoken.

‘Biddulph,’ riep op dat moment Dairann bij zijn oor. Hij werd ruw bij zijn schouder gegrepen en door elkaar geschud. Verdwaasd knipperde hij met zijn ogen en merkte toen dat hij nog steeds rechtop stond en niet op de grond lag. Het licht was uit de toren verdwenen en de muren die door het kaarslicht flauw verlicht werden, waren smoezelig en grijs.

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg Dairann bezorgd. ‘Het leek wel of je in trance was.’

‘Ik geloof dat ik tijdelijk bezeten werd door een geest,’ stamelde Biddulph. ‘Ik zag in een soort visioen hoe een jonge vrouw werd vermoord door een Dallatische soldaat. Eigenlijk was ik die vrouw zelf. Ik zag alles gebeuren door haar ogen.’

Dairann rilde en keek verontrust om zich heen. ‘Denk je dat het gevaarlijk is om hier te blijven?’

Biddulph dacht even na en schudde toen zijn hoofd. ‘Het is goed mogelijk dat ik gevoeliger ben voor deze dingen dan jij,’ antwoordde hij. ‘Laten we de spullen maar naar binnen halen. Voor ik ga slapen, probeer ik wel een soort bezwering op te roepen waarmee ik mezelf bescherm tegen nachtmerries.’

‘Sla mij dan niet over,’ verzocht Dairann met een grimas. Hij zette de lantaarn neer en liep terug om de paarden naar binnen te halen en de zadeltassen uit te pakken. In een beschut hoekje van het vertrek maakten ze een vuurtje.

Terwijl Biddulph water kookte om thee te zetten, zwierven zijn ogen door de ruimte. Hij herkende sommige versieringen op de muur uit zijn visioen. Een rilling liep over zijn rug toen hij terugdacht aan het gevoel van de speer die zijn rug doorboorde. Voelde het zó om dood te gaan? Hij hoopte maar dat hij er niet over zou dromen.

Na een eenvoudige maaltijd van gekookte wortelen, geroosterde vis en rauwe paddenstoelen wikkelden de jongens zich in hun dekens.

‘Deze zijn inmiddels ook weleens aan een wasbeurt toe,’ merkte Dairann op, die de deken tot zijn neus optrok. ‘Als we niet zo’n haast hadden, zou ik ze uitwassen in de Dallatrivier.’

Biddulph grinnikte. ‘Helaas, je zult de komende dagen nog in je eigen stank moeten slapen.’

‘Kun jij het vuil er niet gewoon uit toveren?’ stelde Dairann voor.

‘Zeg, ik ben geen magische wasserij.’

‘Het viel te proberen.’

Even later was de Eenzame Toren in diepe rust gehuld.

Die ochtend werd Dairann met een schok wakker uit een vreemde droom. Hij ging rechtop zitten en gooide de deken van zich af, waar hij in de loop van de nacht al half uit was gekropen. Hij kneepte zijn ogen even dicht en trachtte zich voor de geest te halen wat hij allemaal had aanschouwd. Hij was hier geweest, in deze toren... en helemaal boven in het gebouw was een mechaniek geweest. Een soort klok, misschien? Nu nog kon hij de tandwielen en raderen duidelijk voor zijn geestes oog zien. Het geheel deed hem denken aan de mechanieken die ze in Dolglast Wantanet hadden ontdekt, maar dan met meer... leven erin. Alsof een persoon het mechaniek had bediend. Zou hij ook zijn overvallen door geesten uit het verleden?

Dairann keek naar links. Daar lag Biddulph met een zorgelijke trek op zijn gezicht diep in slaap. Hij zou zijn vriend nog wat langer laten uitrusten en zelf op onderzoek uitgaan, want plots voelde hij een enorme drang om naar de top van de toren te klimmen en met eigen ogen te aanschouwen wat daar verborgen lag. Als er al iets was, want het kon net zo goed een droom zijn geweest die was geïnspireerd door alles wat ze de afgelopen dagen hadden ontdekt. De verloren stad der kobolden, de kluizenaar en zijn verblijfplaats...

Terwijl Dairann de afgebrokkelde trap beklom die naar het bovenste gedeelte van de toren leidde, dacht hij terug aan de blik van verstandhouding die Andomas en Biddulph hadden gewisseld voordat

ze waren vertrokken. Hij wist wat die blik had betekend; al eerder tijdens hun reis had hij zich gerealiseerd dat Biddulph waarschijnlijk geen burchtheer zou worden, en nu had zijn beste vriend een glimp van een ander leven opgevangen. Een leven als tovenaarsleerling bij Andomas, die hem al zijn kennis zou bijbrengen voor de oude man dit aardse leven verliet.

'Lokit Laramis mea osse,' murmelde hij, biddend om de zegen van Laramis voor hij de bovenste torenkamer betrad door een krakende deur open te duwen.

Verbluft bleef hij in de deuropening staan. Hij kon zijn ogen niet geloven toen bleek dat wat hij in zijn droom had gezien, in werkelijkheid ook zo was.

Beneden werd Biddulph wakker uit een droomloze slaap. Hij rekte zich ontspannen uit, maar een blik opzij leerde hem dat Dairann niet meer naast hem lag. Meteen voelde hij zich onrustig en hij keek speurend om zich heen.

Op zijn tenen sloop hij door de ruimte om door de poort naar buiten te kijken, maar daar was niets of niemand te zien. Geen vijandige soldaten en ook geen Dairann. Alleen de zon, die vriendelijk over de horizon piepte en een wolkeloze dag inluidde. Biddulph stapte weer naar binnen en riep zijn vriend. 'Dairann? Waar hang je uit?'

Een schrapend, krakend geluid boven zijn hoofd liet hem ineenduiken. Het leek wel of het hele dak van de toren naar beneden kwam, maar een blik omhoog wees uit dat het plafond nog helemaal intact was.

'Biddulph!' hoorde hij toen Dairann opgewonden roepen. 'Kom snel naar boven.'

Biddulph nam de trap met twee treden tegelijk en kwam hijgend boven aan. De deur naar een zolderruimte stond open en binnen kon Biddulph het donkerharige hoofd van Dairann ontwaren. De rest van zijn lichaam was verborgen achter een enorm tandwiel dat vastzat aan een nog groter mechaniek. Zijn beste vriend stond met zijn hoofd in zijn nek omhoog te staren.

‘Wat heb je ontdekt?’ riep hij uit. ‘Is dit een tempelklok of zoiets?’

Dairann schudde zijn hoofd. ‘Ik geloof niet dat het een klok is,’ antwoordde hij. ‘Ik weet niet wat het wél is; ik weet alleen dat ik dit ding in mijn droom heb gezien. Dat ik wist dat het er was voordat ik het in het echt zag.’

Een rilling liep over Biddulphs rug. Alweer magie? Net nu hij zelf geen angstige dromen of visioenen had gehad door zijn bezwering van de afgelopen avond, leek Dairann aan iets ten prooi te zijn gevallen. ‘Wat zag je dan precies?’ vroeg hij.

Dairann draaide zich om en keek Biddulph aan. ‘Dit gaat heel vreemd klinken, maar ik zag dit mechaniek en had het gevoel dat iemand het bediende. Of nee...’ Hij schudde opnieuw zijn hoofd. ‘Dat er ooit iemand in zat. Of nog steeds zit.’

Hij schrok zelf van die stellige bewering. Zou er werkelijk nú nog iemand in dit mechaniek kunnen zitten? Mensen kwamen hier zelden. De plek werd niet voor niets de Eenzame Toren genoemd.

Aarzelend zette hij een stap naar voren om de tandwielen en raderen eens wat beter te bekijken. Was dit geen klok, maar een sluitingsmechanisme?

Een hand op zijn schouder hield hem tegen. ‘Kijk uit,’ mompelde Biddulph in zijn oor. ‘Dat verhaal van je staat me niet aan. We moeten oppassen. Dat ding heeft zonet al even bewogen. Als jij ineens

vermorzeld wordt door een tandwiel, sta ik er helemaal alleen voor. Ik snap dat je nieuwsgierig bent, maar ik neem liever het zekere voor het onzekere.’

De twee afgezanten bleven enigszins besluiteloos voor de enorme, metalen constructie staan. Wat te doen? Geen van beiden wist hoe ze het in beweging moesten krijgen; het mechaniek leek dat net vooral zélf gedaan te hebben.

Biddulph sloot zijn ogen en haalde diep adem voordat hij zijn handen hief en trachtte te voelen of hij iets van leven binnen in het gevaarte kon ontwaren. Ja, daar... een flonkering die hem deed denken aan de ziel van een mens.

Nee, geen mens. Een ander soort wezen, dat een sluimerende belofte van magie in zich droeg. Zijn ogen vlogen open en hij staarde naar de klok die geen klok was. Wat zat er in Laramis’ naam in verscholen?

‘Kom, help me,’ zei Biddulph resoluut. Hij wenkte Dairann naderbij en met vereende krachten probeerden ze het voorste, enorme rad in beweging te krijgen.

‘Open,’ gromde Dairann verbeterd.

Open, open, open! herhaalde Biddulph het woord in zijn hoofd. En toen, alsof het hem van buitenaf werd ingeprent, rolde er een woord over zijn lippen: ‘*Gera.*’

Op hetzelfde moment werden hij en Dairann door een brute kracht naar achteren gesmeten en begonnen de raderen van het mechaniek te knarsen en draaien alsof er een reusachtige hand aan trok.

‘Wat heb je gezegd?’ riep Dairann paniekerig uit toen het daar niet bij bleef. Het halve dak van de Eenzame Toren vloog met een knal omhoog en ze gaapten plotseling naar de blauwe lucht boven hun hoofd. Een

eenzame dakpan kletterde naar beneden en plofte vlak voor zijn voet op de vloer.

Biddulph slikte en kneep zijn ogen tot spleetjes. Hij wist plots met absolute zekerheid dat hij een woord uit de Taal der Goden had gebruikt. Een woord dat hij niet hoorde te kennen. *Gera*. Hij kon het nog in zijn oren horen denderen. Odmatan had het hem uitgelegd: magiërs konden ook zonder spreuken allerlei betoveringen bewerkstelligen, maar spreuken in de Taal der Goden versterkten het effect. Alleen magiërs met een enorme zelfbeheersing mochten de woorden gebruiken en hij zat nog lang niet op dat niveau. Waar was die kennis dan vandaan gekomen?

Het woord kwam van binnenuit en tegelijkertijd was het alsof het hem was ingefluisterd: door het wezen in het mechaniek.

Dairann krabbelde ondertussen overeind en sperde zijn ogen wijd open toen de raderen bleven bewegen en een soort kluis onthulden, waarin... Hij wist niet wáár hij precies naar keek, als hij eerlijk was. Een man met lange, bruine haren en een korte baard, die rechtop stond, in een donkerblauwe broek en zwarte wambuis gekleed was en zijn ogen dicht had. Hij was echter veel te klein om een man te zijn en had ook niet de gedrongen gestalte van een dwerg. Die hadden vaak erg korte benen in verhouding tot hun romp. Nee, dit was een heel korte man die zo op het oog slechts tot Dairanns oksel kwam. Zijn blik gleed naar de oren van het mysterieuze wezen en hij zag met een schok dat hij puntoren had, net als een elf. Ineens herinnerde hij zich iets wat Agripal aan hen beiden had verteld, toen ze die laatste avond in Dolglast Wantanet in de kapel voor Murchadh hadden doorgebracht: dat de kobolden en elfen in een ver verleden misschien wel een gemeenschappelijke voorvader hadden gehad.

‘Een kobold,’ bracht hij uit. ‘Biddulph, dat is een koboldenman!’

De jongens staarden de kobold in opperste vrees aan toen die plotsklaps zijn ogen opendeed. Zijn irissen waren een vreemde, paarse kleur die wel leek te gloeien in de schemering van de kluis waarin hij nog steeds stond.

‘*Yuvam ka-hasmi?*’ bracht hij uit met schorre stem.

Het was even helemaal stil.

‘Wat voor taal is dát?’ vroeg Dairann zacht.

Biddulph ademde zenuwachtig uit. ‘Ik geloof dat het de Oude Taal is. Ik herken het eerste woord, *yuvam*. Het betekent “jullie tweeën”. De rest weet ik niet.’

‘De Oude Taal?’ Er kroop een hysterisch randje in Dairanns stem. ‘Die al duizend jaren niet meer wordt gesproken op het Continent?’

De kobold keek van Biddulph naar Dairann en weer terug. Zijn paarse blik boorde zich in die van de blonde jongen en Biddulph slikte toen hij voelde hoe een andere entiteit plots in zijn geest rondkeek. Hij kon er niets tegen doen; het niet buitensluiten. Net zoals hij bijna buiten zijn wil om het woord *gera* had gemompeld, stond hij nu ook machteloos tegenover de aanwezigheid in zijn hoofd. Hij kneep zijn ogen dicht en prevelde: ‘*Lokit Laramis mea osse, lokit Laramis mea osse...*’

De binnendringende aanwezigheid leek een stapje terug te doen en bracht een verontschuldigend gevoel aan Biddulph over. Toen knipperde de kobold met zijn ogen en mompelde: ‘Splendo.’

‘Splendo,’ antwoordden Biddulph en Dairann automatisch. De begroeting die priesters vaak in de tempel gebruiken; het woord in de Heilige Taal dat “glorie” betekende.